

W DZISIEJSZYM NUMERZE:

Ostatnie wiadomości
z PC IRO

Sprawy emigracyjne
Polacy i Węgrzy w
Austrii - w 100-lecie
rocznice „Wiosny
Ludów”

Bestialski wyrzyn
w Ebensee

Nr. 7 (72)
23. lutego 1948

TYGODNIK DLA POLAKOW W AUSTRII

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: GHUNDEN RATHAUSPLATZ 2 — SALZHAMMERGUT-DRUCKEREI

W TROSCE O POLSKIE SŁOWO NA OBCYZYNIE

Władysław Fedorowicz (Innsbruck).

Jak samolot, czołg lub bomba atomowa stanowią argument siły w walce kolosów o rząd nad globem — tak słowo pisane posiada wszystkie cechy szermierza walczącego o dobro i prawa reprezentowanej przezeń grupy ludzi.

Z materiałów źródłowych, mówiących o roli poprzednich emigracji polskich wynika, że wydawnictwa, publikacje, broszury i czasopisma stanowiły potężne ramie myśli twórczej, przenikającej po przez kordony zaborców, pod polskie dachy, rozniecając nieszczęście i bunt przeciw zaborcom. Właśnie z ówczesnych wydawnictw emigracyjnych, my, współcześni, dowiadujemy się o dziełach najlepszych synów Narodu Polskiego, ich walkach i starciach z warcholstwem, oportunistami i niedźwiedziami. Z kartek tygodników i innej prasy ówczesnej, jak na ekranie, mamy możliwość śledzenia trudów i zrywów narodu, który nie chciał umrzeć w kajdanach. Zawołanie sformułowane w słowach: „Powstań, Polsko, skrusz kajdany...” zagrzewały zawsze wielkich i małych, bogatych i ubogich. Odezwy często na kartkach pisane, szły nieustannie do Polski, aby sposobie szeregi upadające w beznadziejności wyczekiwania.

Historia poprzednich emigracji polskich jest faktem, którego mało znajdziemy w dziejach cywilizacji. My z tej skarbnicy nauki i doświadczeń musimy wyciągnąć odpowiednie wnioski... Kółko świata przetoczyło się o sto kilkadziesiąt lat, po to, aby pokazać nową, następną emigrację...

Nasze książki, wydawnictwa, gazety, a więc i GŁOS POLSKI to nie innego, tylko historia jaka piszemy każdym postępkiem, intencją, wypowiedzianym słowem i uczuciem, które ilustrują naszą miłość Ojczyzny. Sienkiewicz i inni wielcy duchem pisali o głodzie polskiego słowa, które na obczyźnie, wśród rugujących polskości wpływów obcej kultury, staje się narkotykiem, nirwaną i zapomnieniem o smutnej rzeczywistości. W omrocie ciężkich doświadczeń, pełni niewiary w przyszłość, nie dajmy się ponieść beznadziejności, odpychając od siebie książki lub polskie czasopismo. Bo czymże ono jest dla nas?

Jest szermierzem naszych słusznych zadań i praw do niezależnego bytu!

Jest głosem sumienia, przypominającym moznym tego świata, o mecie i rozpaczliwych, złych żywiołach, obdartych, chorych i krzywdzonych wysiedleńców!

Jest drzeniem zniechęconych, bledych, pełnych smutku i skargi ciałek dziecięcych, które naprzeciwko w wieczornej modlitwie składają ręce o łaskę dla rodziców!

Gazeta polska w dzisiejszych warunkach politycznych jest gigantofonem głoszącym całemu światu o wielkości tragizmu, w jakim pogrążone są setki tysięcy istnień ludzkich. — to wołanie o sprawiedliwość i pomoc, których coraz trudniej się doszukać w świecie!

Pismo polskie nie tylko informuje o aktualnych wydarzeniach, ale propaguje również naszą kulturę narodową, której jest wiernym głosić i w tajemniczym znawcą. Gazeta polska na obczyźnie idzie do Polaka naprzeciw, jako otwarte braterskie serce, zakłate w czarnych wierszach artykułów, sprawozdań, wierszy, recenzji itp. Choć nie brak czasem objawów niezrozumienia, wycucia intencji pisma przez czytelnika — gazeta w dalszym ciągu idzie do nas z sercem na dłoni, aby karcie i naprowadzać, upokorzać i chwalić, wstydzic i zachęcać do wierności.

Czytamy wspaniałe obce dzienniki i czasopisma, zachwycamy się ilustrowaną Wieżą Babel różnych magazynów. Studiujemy wydawnictwa angielskie, francuskie, amerykańskie i inne. Przyznać musimy, że to wszystko jednak nie to, czego my chcemy, co nam jest potrzebne. W żadnym z obcych pism nie znajdziemy takiego ujęcia spraw polskich, jak w piśmie polskim. Wiadomo, nikt nie będzie walczył o nasze dobro z takim zacieciem i odwagą, a napewno żaden z obcych nie będzie kruszył kopii w akcji przeciw wyrzadzaniu nam krzywdom. Może to zrobić tylko

2,500.000 dol. dla wysiedleńców polskich w Europie

W dniu 12 stycznia r.b. Rada Polonii w Chicago otrzymała zawiadomienie, że egzekutywa American Overseas Aid przyznała Radzie Polonii Amerykańskiej dwa i pół miliona dolarów na akcje ratownicze w Polsce, jak również na pomoc dla wysiedleńców polskich w Europie.

Decyzja ta została powzięta przez zarząd American Overseas Aid po dłuższych dyskusjach, przeprowadzonych z kierownikami Rady Polonii w grudniu ub. roku. Delegaci Rady Polonii przedstawili obszerny program akcji w Polsce i zachodniej Europie.

Równocześnie Rada Polonii przeprowadza obecnie kampanię zbiorczą dla rodaków, rozrzuconych po całym świecie oraz dla cierpiącej nędze bezprzykładną ludności w Polsce.

W ramach tej akcji zbiorczej zarząd Związku Narodowego Polskiego przesłał do Rady Polonii przekaz na sumę 50.000 dol. prosząc o zużycie tej sumy na pomoc dla polskich wysiedleńców. (WP - ZPUW - 11)

pismo polskie, które wyrosło z pośród nas, z naszej niedoli i oddycha tym samym powietrzem, jak również cierpi wraz z nami ta sama boleść dni, które czas zatacza na widnokręgu.

Szczupłe rozmiarami, w nieefektywnej może formie, drukowane niepoliskimi czcionkami pismo, jest słusznym ambasadorem spraw polskich DP, odpowiedzialnym kronikarzem, obiektywnym sprawozdawcą i wyrazicielem opinii naszego społeczeństwa w Austrii. Warto również pamiętać, że bez polskiej gazety nie byłoby łączności między Polakami mieszkającymi w różnych strefach okupacyjnych i mało kto wiedziałby, co dzieje się z Polakami w odległej Karyntii, Vorarlbergu, Tyrolu itd. Nasi ziomkowie, pracujący u „bauerów” nie wiedzieliby o istnieniu polskich organizacji w Europie, ani o roli takich instytucji międzynarodowych, jak PCIRO, NCWC, Misji Papieskiej itd.

Wokół naszego pisma skupiają się polscy intelektualiści znajdujący się w Austrii, zawsze gotowi do służenia społeczeństwu polskich wygnanców. Siły żywotne społeczeństwa pomagają im w walce o rzeczy małe i sprawy wielkie. Regulują zakłócenia, jakie od czasu do czasu, mają miejsce na naszym podwórku, nie zapominając o sprawach przenikających świat cały. Siły te wzrosłyby niepomniernie, gdyby ludzie piszący czuli za sobą solidarność i jednogłośnie tysiący polskich DP w Austrii, które są fundamentem

prorowadzenia wszelkiej akcji obronnej. Do tej solidarności i czynnej pomocy jednemu pismu polskiemu w tym kraju nawołujemy tych wszystkich Polaków, którym zależy na właściwym rozwiązaniu aktualnych zagadnień emigracyjnych i na walce o wolność i niepodległość ujarzmionej Ojczyzny!

„Głos Polski” winien się znaleźć w rękach każdego Polaka! Nikt, kto czuje, myśli i działa jak Polak, nie powinien stronić od okazji niesienia pomocy moralnej i materialnej pismu. Pamiętajmy, że tygodnik nasz opiera się wyłącznie na funduszach zdobytych własnym przemysłem i wależy nieustannie z trudnościami natury materialnej. Nie skąpmy darów na Fundusz Prasowy i zapoczątkowany Lancuch Prasowy, które dodadzą pismu nowej krwi, — czynnika siły i żywotności. Poszukując zaginionych członków rodziny, pracy, ogłaszając się w sprawach sprzedaży, zamiany, kupna itd. zwróć się zawsze do naszego tygodnika, który dziś już czytany jest niemal we wszystkich krajach Europy, Ameryki, Kanady, Afryki itd. Przesyłając ogłoszenie do umieszczenia w piśmie polskim każdym małym datkiem stwarzasz podstawę do materialnej egzystencji pisma. Jest nas dziś w Austrii niewielka grupa. W tych warunkach pismo może istnieć tylko wtedy, jeżeli każdy Polak przebywający w Austrii będzie uważał za swój obowiązek moralny abonować pismo i opłacać prenumeratę. Oglądajmy się więc wokół siebie, odszukajmy tych Rodaków, którzy jeszcze pisma naszego nie otrzymują i nakłonmy ich do stałego abonowania Głosu.

Zwróćmy uwagę na ofiarną DP innych narodowości, którzy dzięki wysokiej świadomości narodowej mają wielkie zrozumienie dla prasy, w której widzą niezbędny czynnik walki o lepsze jutro. Z drugiej strony musimy przyznać zupełnie obiektywnie, że takiego pisma, jak Polacy, nie ma dziś żadna inna obca narodowość w Austrii. W słusznym przesvědczeniu o wysokiej gotowości Polaków do wspólnej akcji o wspólne cele, żyjemy nadzieją, że apel ten znajdzie szeroki oddźwięk wśród polskiego społeczeństwa w Austrii. Musimy dziś wszyscy wziąć udział w walce o nasze prawa!

Nikogo nie może zabraknąć w szeregach walczącej emigracji! Dobrze funkcjonująca prasa — to nasza wygrana, a zarazem obrona przed fałszywą propagandą.

Pamiętajmy o tym!

Audycje BBC po polsku

B.B.C. w programach dla Europy nadaje cztery audycje dziennie w języku polskim:

5.30 — 5.45 rano na falach 1796, 456, 49.59, 41.21 m.

13.30 — 13.45 w południe na falach 1796, 456, 41.21, 31.17, 25.15 metrów.

18.30 — 19.00 wieczorem na falach 456, 49.59, 40.98, 31.17 m.

21.30 — 22.00 wieczorem na falach 456, 49.59, 40.98 m.

„English by Radio” nadawane jest dwa razy w tygodniu w ostatniej audycji wieczornej o godzinie 21.30 w poniedziałki i czwartki.

OSTATNIE WIADOMOSCI Z PC IRO

Odbyło się w Genewie posiedzenie 4-tej części I Sesji Komisji Przygotowawczej. Wiadomości, jakie już na terenie Londynu nadeszły oraz dostępne nam materiały odnoszące się do obrad wspomnianego posiedzenia, pozwalają na wytworzenie sobie ogólnego przynajmniej obrazu przebiegu obrad i treści uchwał. Ze względu na wagę, jaką świat uchodźczy przywiązuje do należytego postępu prac tej organizacji, wydaje się być rzeczą interesującą zaznajomienie, choćby w dużym skrócie, z najważniejszymi wynikami obrad genewskich.

Jak wiadomo forma Komisji Przygotowawczej została przyjęta przez IRO dlatego, że państwa, które dokonały już formalności ratyfikacji Konstytucji IRO, nie pokrywają jeszcze 75% budżetu operacyjnego, czego wymaga Statut do powołania do życia normalnych władz organizacji. W chwili obecnej, po złożeniu przez Republikę Dominikańską dokumentów ratyfikacyjnych, ilość państw, które dopełniły tej formalności wynosi 11 — są to: Australia, Chiny, Islandia, Nowa Zelandia, Zjednoczone Królestwo, Kanada, Gwatemala, Norwegia, Holandia, Stany Zjednoczone i Republika Dominikańska. Nie dokonały jeszcze ratyfikacji pozostałe 10 państw, a mianowicie: Argentyna, Belgia, Boliwia, Brazylia, Francja, Honduras, Liberia, Panama, Peru i Filipiny.

Stan należności z tytułu składek państw członkowskich wynosi:

	Skladki w stosunku procentowym		
	Ogolem wg ustalenia w Konstytucji RIO.	dolarów	
	Na wydatki z budżetu Adm.	Na wydatki z budżetu operac.	Skladki w S
Państwa, które dokonały ratyfikacji	65.08%	70.14%	109.077.674.70
Państwa, które nie dokonały formalności ratyfikacji	11.46%	8.43%	13.248.480.85
	76.54%	78.57%	122.362.154.85

Ponieważ, jak wynika z podanego wyżej wyliczenia, państwa, które ratyfikowały Konstytucję, pokrywają swymi należnościami z tytułu składek 70.14% — należy więc się spodziewać, że w najbliższym czasie znikną przeszkody formalne, hamujące przejście IRO w normalną formę organizacyjną.

Ze sprawa wyżej poruszona łączy się kwestia budżetu. Sekretariat Wykonawczy wystąpił na posiedzeniu PCIRO z projektem budżetu na rok operacyjny, kończący się dnia 30. czerwca 1948 roku, zamykającym wydatki organizacji kwota \$ 129.495.648.00. Jak widac, Sekretariat Wykonawczy w przewidywaniu wzmożonych wydatków związanych z wypełnieniem zadań IRO wstawił po stronie rozchodu kwotę przewyższającą o \$ 7.133.493.15 sumę przewidywanych wpływów. Większość Komisji Przygotowawczej stanęła na stanowisku, że nie chciała by znaleźć się w sytuacji takiej, żeby musiała prosić swe rządy o zwiększenie wpłat do IRO, oraz powodowana ostrożnością, że nie wszystkim państwom będzie mogły w całości swe zobowiązania wykonać, obniżyła wydatki organizacji do kwoty \$ 115.645.000.—, a więc o \$ 13.850.648.— w stosunku do propozycji Sekretariatu. Podział na poszczególne działy wydatków przedstawia się następująco:

	Pierwotny projekt Sekretariatu	Uchwalono na cz. 4. I Sesji PCIRO
	\$	\$
Administracja	17.706.000.—	16.500.000.—
Rezerwa na wydatki person.	1.000.000.—	—
Opieka i utrzym.	84.035.559.—	80.480.000.—
Repatriacja	7.942.175.—	4.500.000.—
Osiedlenie	18.666.914.—	14.020.000.—
Pożyczki krótko-terminowe	145.000.—	145.000.—
	129.495.648.—	115.645.000.—

Powyższe liczby budżetowe pozwalają na zorientowanie się w jakich ramach finansowych zamykają się realne możliwości IRO. Nie wchodzić w szczegółową analizę sum przeznaczonych na zaspokojenie potrzeb w poszczególnych dziedzinach działalności IRO, stwierdzić jednak możemy, że środki materialne postawione do jej dyspozycji są poniżej skromnie obliczonych potrzeb masy uchodźczej w zakresie utrzymania, a tym bardziej w zakresie osiedlenia. Jeżeli bowiem wziąć pod uwagę, że z opieki materialnej IRO korzysta ca. 650.000 uchodźców i wysiedleńców, to na utrzymanie przypada na głowę rocznie ca. \$ 124.— a dziennie ca. 30cent. O ile zaś założymy, że uchodźcy będą osiedleni częściowo w krajach Płd. Ameryki, częściowo zaś w Kanadzie i St. Zjednoczonych, to przyjmując

przeciętny koszt transportu do tych krajów i inne koszty dodatkowe otrzymamy, że osiedlenie całej masy uchodźczej trwałoby ca. 15 lat, co jest oczywiście nie do pomyslenia. Obliczenia te nie są ściśle, bo z biegiem czasu czym więcej uchodźców byłoby osiedlonych, tym mniej pozostało by na utrzymaniu IRO, a więc tym większe sumy można by przeznaczyć na osiedlenie. Ale dla zorientowania się w niewystarczalności sum budżetowych IRO obliczenia te wystarczą. Nie znaczy to jednak, że na skutek braku dostatecznych środków finansowych IRO jest całkowicie pozbawione możliwości spełnienia nadziei, jakie w niej pokładają setki tysięcy uchodźców i wysiedleńców różnych narodowości. Możliwość ta bowiem zależy nie tylko od środków materialnych, lecz i od przyjętych metod pracy i ducha, jaki będzie pracami tymi kierował. Dlatego wydaje się być rzeczą pożyteczną zapoznanie się z dokonaniem i zamierzeniami IRO w różnych dziedzinach jej prac.

* Uwaga - S - oznacza dola amerykańsk:

*

Czy IRO rozszerzy swój zakres działania?

Dnia 20 stycznia rozpoczęły się obrady Komisji Przygotowawczej IRO w Genewie.

Pierwsze oficjalne komunikaty o przebiegu obrad donoszą m. i. co następuje:

Sekretarz Wykonawczy przedłożył Komisji specjalny raport, omawiający kwestię przyznania statusu uchodźczego oraz prawa do opieki międzynarodowej zarówno materialnej jak i prawnej. Raport stwierdza, że IRO pomysłana była jako organizacja mająca zająć się pewną, ściśle określoną liczbą uchodźców i wysiedleńców, których zakończenie wojny zastało zdala od ich krajów ojczystych. Dlatego Konstytucja IRO przewidywała jako naczelne zadanie tej instytucji pomoc w repatriacji i osiedleniu się uchodźców. Tymczasem okazało się, iż problem ten jest znacznie szerszy, gdyż już po zakończeniu działań wojennych względna cyfra uchodźców wzrasta, dzięki przybywaniu ze wschodu znacznej liczby osób, które uważają się za uchodźców politycznych i odmagają się opieki międzynarodowej. W ten sposób — stwierdza raport — powstaje zagadnienie czy IRO ma ograniczyć swą działalność do osób, które były uchodźcami dnia 1 lipca 1947, co by wymagało odpowiedniej zmiany Konstytucji, czy też przyjmować wszystkich nowych uchodźców i zapewnić im należyta opiekę prawną i materialną. W tym ostatnim wypadku IRO musiałaby zmienić się na organizację o charakterze permanentnym i rozbudować znacznie swe agendy, na co nie ma funduszy przewidzianych w budżecie.

Jako wyjście raport stawia formalny wniosek o wyznaczenie **daty po której nikt nie będzie mógł zgłaszać się do IRO o uznanie go za uchodźcę i przyznanie mu prawa do pomocy międzynarodowej.** (Jest to oczywiście wyjście dla urzędników IRO, którzy muszą działać w ramach budżetu, ale nie jest rozwiązaniem problemu.) Na zakończenie raport podkreśla, iż jest rzeczą absolutnie konieczną, aby na bieżącej sesji zapadła w tej sprawie decyzja, gdyż w przeciwnym razie IRO nie może ustalić programu swej działalności nawet na najbliższe miesiące, nie wiedząc jaka ilość osób będzie objęta pomocą międzynarodową.

Opieka prawna IRO należy się każdemu uchodźcy

Powyższy raport wywołał energiczną reakcję ze strony przedstawicieli uchodźców wszystkich narodowości, którzy wystosowali zbiorowe pismo do przewodniczącego Komisji Przygotowawczej, amb. Ponsot. W piśmie tym zwraca się uwagę na fakt, iż raport traktuje na jednej płaszczyźnie dwie zasadniczo różne sprawy, a mianowicie:

1) opiekę materialną, której zakres zależy od wysokości funduszy, którymi IRO dysponuje, i 2) opiekę prawną, która w myśl konstytucji IRO należy się każdemu uchodźcy. Pismo podkreśla jednocześnie, że opieki prawnej IRO potrzebują nie tylko nowo przybywający z poza „żelaznej kurtyny“, ale również i dawni emigranci, którzy nie uznają reżimów swych krajów i nie mogą korzystać z opieki placówek konsularnych. Jeśli więc okazuje się rzeczą konieczną z powodu braku funduszy ograniczyć pomoc materialną IRO do pewnych kategorii uchodźców, to należy jednocześnie wyraźnie stwierdzić, że opieka prawna IRO należy się **wszystkim uchodźcom bez żadnych ograniczeń i wyjątków.**

Na piśmie tym figurują podpisy przedstawicieli uchodźców narodowości jugosłowiańskiej, łotewskiej, litewskiej, polskiej i ukraińskiej.

*

Specjalny fundusz dla finansowania osiedlenia uchodźców i wysiedleńców.

Delegat W. Brytanii złożył na obecnej sesji IRO wniosek o utworzenie specjalnego funduszu dla finansowania masowego osiedlenia uchodźców i wysiedleńców. Fundusz ten ma powstać z przedwpłat, jakie państwa — członkowie IRO przekazały tej instytucji na poczet swych składek na przyszły rok finansowy. W ten sposób powstanie niezależny fundusz, który w całości będzie mógł być użyty dla celów masowego osiedlenia. W pierwszym rzędzie chodzi tu o możliwość zakontraktowania pewnej ilości statków, które by mogły przewieźć uchodźców do krajów osiedlenia. Wniosek ten motywowany jest tym, iż w obecnej sytuacji ogromna większość zasobów finansowych IRO idzie na utrzymanie uchodźców i wysiedleńców w obozach tak, że pozostałe szczupłe środki nie są wystarczające dla celów osiedleńczych. Delegat brytyjski podkreślił, że wniosek jego nie żąda od państw — członków IRO nowych kontrybucji pieniężnych, a przeciwnie ma na celu osiągnięcie znacznych oszczędności przez jednorazowe zmniejszenie wydatków na utrzymanie uchodźców; kosztą tej operacji — jak zaznaczono powyżej — pokryte będą z przedwpłat na poczet przyszłych składek, które i tak musiałyby być zapłacone.

Wniosek spotkał się z ogólnym uznaniem wszystkich delegacji, obecnych na sesji i należy przypuszczać, że zostanie uchwalony w formie specjalnej rezolucji, która — wraz z wprowadzeniem jej w życie — posunie znacznie naprzód kwestię masowego osiedlenia uchodźców, będąc jedynym praktycznie możliwym sposobem szybkiego załatwienia problemu uchodźczego.

*

Sprawy więźniów politycznych

Oficjalny komunikat obecnej sesji IRO omawia sprawę pomocy finansowej dla ofiar reżimu hitlerowskiego, t. j. w pierwszym rzędzie dla byłych więźniów politycznych, nie powracających do swych krajów ojczystych.

Jak wiadomo pomoc taka została przyznana tej kategorii uchodźców przez Konferencję Międzynarodową w sprawach Odszkodowań Wojennych w 1945 r. Organ wykonawczy tej konferencji, t. zw. komitet Pieciu Mocarstw, wydał szczegółowe dyspozycje w r. 1946, które wykluczyły m. i. z dobrodziejstwa tej pomocy b. więźniów politycznych, pochodzących z krajów okupowanych w czasie wojny przez Niemców. Decyzja ta, jako bezprawna i całkowicie nieuzasadniona, była przedmiotem protestów i interwencji ze strony Związku Polskich b. Więźniów Politycznych i Zjednoczenia Polskiego Uchodźstwa Wojennego.

Ostatnio na skutek tych interwencji rząd belgijski zwrócił się do IRO z zadaniem obrony interesów b. więźniów politycznych, jednakowoż — jak widac z komunikatu — IRO stoi w dalszym ciągu na stanowisku zajętym przez komitet Pieciu Mocarstw i w rozdaństwie przyznanych na pomoc byłym więźniom sum, pomija b. więźniów z krajów wschodnio-europejskich.

*

Druga Konferencja Prasowa w Kwaterze Głównej I. R. O.

W dniu 7 stycznia odbyła się w Głównej Kwaterze IRO w Heidelbergu druga kolejna konferencja prasowa.

Licznie zebrany dziennikarzom informacji udzielił dyr. Paul B. Edwards.

Zawiadomił on, że szczupłość funduszy zmusza IRO do redukcji personelu o 15 % — co da oszczędność 800.000 dol. kwartalnie.

W związku z tym obecna ilość Teamów zostanie zmniejszona z 20 do 7, a to: we Frankfurcie, Ludwigsburgu, Ansbachu, Regensburgu, Augsburgu, Gautingu i Monachium. Nowi dyrektorzy oddziałów będą odpowiedzialni nie za 24 tys. jak dotąd lecz za 59 tys. osób.

Główny Zarząd 682 osób będzie zredukowany do 585 osób. Ubytek będzie wyrównany przez wciągnięcie do współpracy 19 instytucji charytatywnych.

W dyskusji m. i. wysunięto sprawę niedostatecznego wyżywienia oraz złych warunków mieszkaniowych w obozach DP co pociąga za sobą mnożące się wypadki szkorbutu i gruźlicy. Podniesiono przy tym, że np. internowani Niemcy w Ludwigsburgu mają lepsze wyżywienie, niż mieszkańcy obozu D. P. w tejże miejscowości.

Prezes Bratniej Pomocy Studentów zainterpelował, czy studenci podlegają opiece IRO; jakkolwiek są oni także uchodźcami, żadna instytucja nie poczuwa się do obowiązku zajmowania się nimi. W odpowiedzi otrzymał wyjaśnienie, że z pytaniem tym należy się zwrócić do wydziału gospodarczego, oświadczono, że posiadany przez IRO

W sprawie przyznania opieki IRO dla Rosjan udzielone zostało wyjaśnienie, że w sprawie tej decyduje nie kwestia narodowości, lecz poglądów politycznych.

Odnosnie Baltów, którzy służyli w oddziałach niemieckich, a twierdzą, że zostali do tego zmuszeni, wymagane jest wykazanie się, iż przymus taki był istotnie stosowany do zainteresowanych.

Wydawcom, którzy zapytywali o przydział papieru oświadczone, że posiadany przez IRO skromny zapas 20 ton jest przeznaczony na druk książek i publikacji. Natomiast obiecano od 1 lutego skromne przydziały żywności i papierosów w ilości nie więcej niż 5 porcji dla każdej redakcji.

Konferencja ta pozwoliła władzom IRO zorientować się w aktualnych bolączkach DP.

Prośba o informacje

Biuro IRO w Kairze zwróciło się do Związku Polaków w Egipcie z prośbą o udzielenie mu informacji o następujących osobach:

Hajdul Halina Jadwiga, ur. w Polsce w r. 1939.

Hajdul Alina ur. w Polsce w r. 1917 — panienskie nazwisko: Wisniewska.

Anciewicz Zofia ur. w Polsce w r. 1884.

Związek Polaków w Egipcie prosi niniejszym o zbadanie czy w/w nazwiska figurują w kartotekach polskich instytucji na uchodźstwie. Wiadomości kierować do „Głosu”.

ZWIAZEK POLAKÓW W AFRYCE.
LEAGUE OF POLES IN AFRICA.

Wielce Szanowny Panie, Redaktorze!

W związku z trudnościami, na które napotykała Polacy, mający zamiar emigrować do

Unii Południowej Afryki,

sugerujemy, aby Pan zechciał umieścić w swej prasie, o nadającej się możliwości uzyskania Kontraktu Pracy w Unii Pol. Afr.

„Dawniejszy Dyrektor znanych w Polsce Zakładów Przemysłowych „CENTRA”, przystępuje do rozbudowy warsztatu pracy w Unii Południowej Afryki, a mianowicie powstaje pod jego kierownictwem FABRYKA ROWERÓW.

Czy zaprenumerowałeś już ORLA BIAŁEGO?

Jeśli nie, zwróć się po informacje do Redakcji GŁOSU POLSKIEGO, Gmunden, Salzkammergut-Druckerei.

W związku z tym, nadarza się sposobność dla wielu Polaków uzyskania zatrudnienia w tejże fabryce, która przyjmuje polskich współpracowników z kapitałem na KONTRAKTY PRACY.

Zainteresowani, mogą uzyskać bliższe szczegóły, zwracając się wprost osobście pod:

Sekr. Fab. Row. P. O. BOX. 2738 Cape Town. S. A.”

Niewątpliwie, wiadomość ta przyczyni się do usunięcia przeszkód, na które napotykała Polacy w sprawach emigracyjnych w Unii Południowej Afryki.

Prosimy przyjąć od nas wyrazy głębokiego szacunku i poważania.

Za Kom. Org. Związku Polaków w Afr.

Watykan a uchodźcy.

Ks. Bertoli, radca Nuncjatury w Bernie, odbył na zlecenie Watykanu paromiesięczną podróż do krajów Ameryki Południowej, gdzie badał możliwości imigracji wysiedleńców z Europy.

Ks. Bertoli nawiązał odpowiednie kontakty w Brazylii, Urugwaju, Argentynie, Chili, Peru, Kolumbii i Wenezueli, napotykając wszędzie na najżyczliwsze przyjęcie władz. Przy pomocy miejscowych organizacji katolickich powołano do życia szereg komitetów dla kontynuowania akcji imigracyjnej. Największe możliwości daje Argentyna i Wenezuela.

Audycje polskie z Watykanu.

Radiostacja watykańska nadaje codziennie o godz. 16.15 audycje w języku polskim na falach krótkich 31.06 m i 19.87 m. Nadto audycje polskie nadawane są we wtorki, środy, czwartki, piątki i niedziele o godz. 20.15 na falach krótkich 48.47 m i 50.26 m.

NOTY

— We Francji przestał wychodzić tygodnik LUD POLSKI, organ Polskiej Partii Socjalistycznej. Przyczyna — brak funduszy!

— W biuletynie „WIADOMOSCI PRASOWE”, wyd. przez ZPUW ukazało się streszczenie artykułu z „Głosu Polskiego” pt. „Naczelna polska organizacja kontynentalna jest ZPUW”.

— Nowojorski „NOWY ŚWIAT” zamieścił list red. Waruszynskiego Zbigniewa w sprawie natychmiastowej pomocy dla Polaków w Austrii.

SPRAWY EMIGRACYJNE

Dalsze szczegóły nowego projektu sprowadzenia 100.000 DP's do USA.

Wśród kilku wniosków ustawodawczych, wniesionych na Kongres USA w sprawie emigracji uchodźców, najlepsze szanse posiada wniosek kongresmana F. Case, który proponuje natychmiastowe dopuszczenie (poza kwota narodowościowa) 100.000 DP's z Austrii, Niemiec i Włoch, przy czym w rachubę wchodziłoby pracowników szpitalni w liczbie 10.000, robotnicy do pracy w przemyśle cukrowym i konserw jarzynowych w liczbie 12.000, robotnicy do pracy w przemyśle mlecznym i produktów pochodnych w ilości 12.000 osób, robotnicy do pracy w przemyśle budowlanym (cieśle, ceglarze, murarze, tynkownicy, mechanicy budowlani) w ilości 5.000, służba domowa i hotelowa, ogrodnicy w ilości 25.000 oraz robotnicy rolni w ilości 30.000. Należy podkreślić, że projekt powyższy nie ogranicza się wyłącznie do uchodźców i wysiedleńców, ale dotyczy również osób narodowości austriackiej, niemieckiej i włoskiej. Projekt przewiduje, że zainteresowane osoby same winny wnosić podania o wizie emigracyjną do USA w myśl obowiązujących przepisów. Osoby poddane zostaną specjalnej weryfikacji zawodowej przez odpowiednie komisje utworzone przy miejscowych konsulatach amerykańskich i będa musiały zobowiązać się do pracy w danym zawodzie na okres 3 lat. Transport do Stanów, kwestia wyżywienia i mieszkania w początkowym okresie mają być załatwione przez rząd USA. Jest rzeczą wskazaną, aby przedstawicielstwa polskie w obozach PC IRO i poza obozami przygotowały już dokładną rejestrację Polaków zamieszkających w Austrii, którzy mogliby reflektować na wyjazd do USA w ramach projektu kongresmana F. Case.

DP są potrzebni w przemyśle USA.

(Milwaukee). Walter Geist, prezes koncernu przemysłowego „Allis Chalmers” wysunął propozycję, by amerykański przemysł zatrudnił odpowiednich DP z Niemiec, uzupełniając tym samym brak robotników w kraju.

Geist oświadczył, iż brak fachowców w pewnych gałęziach pracy może spowodować wstrzymanie zwiększenia produkcji w fabrykach w roku bieżącym.

Zapotrzebowani przez poszczególne koncerny amerykańskie fabryki i normalne pobory przez przeciąg kilku lat, po których mogą na własne zadanie opuścić miejsce pracy, uzyskując obywatelstwo amerykańskie.

Geist twierdzi, iż eksport towarów zagranicę zagraża wewnętrznym interesom Stanów Zjednoczonych. Zwiększenie produkcji r. 1948 może zapobiec zwwyżce cen i zaspokoić zapotrzebowanie rynku.

Koszty przejazdu D. P. do Stanów Zjednoczonych pokryje IRO

Współpracownik Sekretarza Stanu, Charles E. Salzman oświadczył, że w Stanach Zjednoczonych zaplanowano obecnie bardzo przychylne nastawienie w odniesieniu do sprawy przyjęcia większej ilości europejskich D. P.

Przyjęcie planu Strattona, wg którego w okresie lat czterech nalazaloby osiedlić na terenie Stanów Zjednoczonych 400.000 D. P. przy równoczesnym osiedlaniu tych ludzi przez inne kraje — było by, powiedział Salzman — dowodem prawdziwego humanitaryzmu.

W wypadku uchwalenia przez Kongres odpowiedniej ustawy państwowa organizacja „Nowych Amerykanów” zajmie się sprawą zatrudnienia przybyłych.

Koszta przejazdu DP w kwocie 75 milj. dolarów pokryje IRO. (WP — ZPUW)

Dyskusje nad wpuszczeniem DP's do Stanów Zjedn.

Sprawa dopuszczenia do Stanów Zjednoczonych kilkuset tysięcy uchodźców europejskich nie schodzi z lamów prasy amerykańskiej. Wiele organizacji społecznych, religijnych i politycznych wypowiedziało się kategorycznie za dopuszczeniem imigrantów z Europy.

Na popularnym programie radiowym, znanym powszechnie pod nazwą „American Forum of the Air”, rozpatrywano 17 b. m. argumenty pro i contra za wpuszczeniem do Ameryki kilkuset tysięcy „dipisów”.

Za dopuszczeniem tej kategorii imigrantów wypowiedział się prezes partii demokratycznej senator McGrath, były gubernator stanu Rhode Island, oraz Ugo Carusi, były federalny komisarz imigracji i naturalizacji, a obecnie urzędnik departamentu Stanu dla rozsiadlenia uchodźców. Przeciwnik projektowi wypowiedział się znany przeciwnik imigracji europejskiej, kongresman Ed. Gossett, demokrat z Texas.

Mowcy wypowiadający się za dopuszczeniem imigrantów wojennych do Stanów, podawali poważne argumenty i podkreślili konieczność dopuszczenia do Stanów w pierwszym rzędzie żołnierzy polskich, „którzy najwierniej stali przy nas w czasie wojny, są prawdziwymi patriotami polskimi, pozbawionymi ojczyzny przez najazd sowiecko-komunistyczny i z całą pewnością zasługują przede wszystkim na to, abysmy spłacili wobec nich nasz dług wdzięczności”.

(WP — ZPUW — 11)

12 państw wpuszcza wysiedleńców

Genewa. Dwaj urzędnicy Międzynarodowej Organizacji Opieki nad Uchodźcami (IRO) ogłosili na konferencji prasowej w Genewie iż 12 państw zainteresowanych jest sprowadzeniem wysiedleńców do siebie.

Kanada zgodziła się przyjąć 60.000 wysiedleńców, Australia 30.000, Republiki Południowo-Amerykańskie 80.000. (Argentyna — 20.000, Brazylia — 12.000). W. Brytania przyjęła już 40.000 wysiedleńców i przygotowuje się do przyjęcia nowych 20.000. Belgia przyjmie 50 do 60.000 zaś Francja 40.000.

Przewidywać należy, że liczby te z biegiem czasu ulegną zwiększeniu. (DzP — 31)

6,000.000 Polaków znajduje się poza granicami kraju.

Wobec zainteresowania losami Polaków amerykańskie organizacje obliczają, że poza granicami Polski znajduje się obecnie ok. 6 milj. Polaków, z czego ok. 5 milj. przypada na obywateli polskich, znajdujących się w Rosji Sowieckiej, bądź to na skutek deportacji bądź to zagarniętych razem z terytoriami poza t. zw. linią Curzona. Natomiast jeden milion Polaków rozsypany jest jako uchodźcy wojenni po różnych krajach Europy, Azji i Afryki.

W W. Brytanii znajduje się obecnie ponad 130.000 Polaków, z których większość stanowią byli żołnierze. Cywilnych uchodźców polskich w W. Brytanii jest nie więcej niż 20.000. We Francji znajduje się około pół miliona Polaków z posród których zaledwie 50.000 uchodźców. Reszta to dawna emigracja zarobkowa.

W Niemczech liczba Polaków uległa w ostatnim roku znacznemu zmniejszeniu, do czego się przyczyniła częściowo repatriacja, częściowo zaś emigracja do innych krajów.

Według ostatnich obliczeń około 250.000 polskich DP's przebywa dotychczas w trzech zachodnich strefach okupacyjnych. W Austrii liczba Polaków wynosi 17.000.

W Belgii liczba Polaków sięga 100.000, z czego 20.000 jest uchodźcami wojennymi. W Holandii jest 3000 uchodźców wojennych. W Luksemburgu: 1500. We Włoszech, po wycofaniu wojsk, pozostało 2000 Polaków cywilnych lub zdemobilizowanych żołnierzy. Szwecja posiada 4000 polskich DP, Dania 1500, Norwegia 1000, Szwajcaria — 1000.

Poza Europą Polacy rozmieszczeni są następująco: Palestyna około 3000, Liban 4000, Indie 3000, Afryka Wschodnia ponad 15.000. Do Ameryki Łacińskiej przybyło około 15.000 polskich uchodźców wojennych.

Wszystkie te dane cyfrowe nie są wynikiem poważnego opracowania statystycznego i dlatego mogą różnić się w wielu wypadkach ze stanem faktycznym. (WP — ZPUW — 11)

Samobójstwa uchodźców przymusowo repatriowanych.

Ukazujące się w Sztokholmie „The Baltic Review”, pismo wydawane przez uchodźców w sprawach bałtyckich, donosi w swym wydaniu z dnia 14 stycznia 1948 o dwóch wypadkach samobójstwa, popełnionego przez Polaków uchodźców, wydanych przez władze szwedzkie misjom repatriacyjnym.

Podobny wypadek zaszedł również w Danii. Mianowicie uchodźcy ci, w czasie transportu koleją do portu załadowania, usiłowali odebrać sobie życie, przecinając żyłką żyły rak. W rezultacie jeden z nich zmarł, a pozostali znajdują się w szpitalu.

Nie wiemy, jakie były powody wydania tych uchodźców polskich i ich repatriacji. Jednakowoż zachowanie się tych nieszczęsnych ofiar jest najlepszym dowodem opinii, jaka panuje w wolnym świecie na temat stosunków w Polsce pod rządami komunistycznymi. (WP — ZPUW — 11)

Krzywdząca ustawa

Ostatni okólnik bawarskiego Ministerstwa Pracy wyjaśnia, że „uznane osoby przymusowo wysiedlone, które mieszkają poza obozami D. P. są obowiązane do rejestracji i podlegają ustawodawstwu niemieckiemu, a tym samym także ogólnym przepisom o pośrednictwie pracy. Należy ich traktować jak obywateli niemieckich”.

Przepisy w sprawie DP w obozach i b. więźniów politycznych nie uległy zmianie.

W związku z tą nową interpretacją ustawodawstwa, krzywdzaca DP, przedstawiciele polskich organizacji uchodźczych interweniowali u władz. Rezultat interwencji dotychczas nieznan.

(WP — ZPUW — 11)

Kanadyjski pociąg „PACYFIK” poszukuje DP.

Wiedeń (ACA). Do Austrii przybyły dwie nowe kanadyjskie komisje werbunkowe, które rejestrować będą chętnych wśród DP na wyjazd do tego kraju. Jedna komisja przyjmować będzie pracowników do przemysłu tekstylnego, druga zaś reprezentuje przedsiębiorstwo budowy linii kolejowej „Pacyfik”. Obie komisje przybyły po zakończeniu prac komisji zakładów hydroelektrycznych w Ontario, która przyjęła 700 osób z pośród DP do pracy w zakładach kanadyjskich. Wspomniane 700 osób czeka na ostateczne pozwolenie wyjazdu kanadyjskich urzędów konsularnych.

Przedstawiciele kanadyjskiego przemysłu tekstylnego i bawelnianego, którzy przybyli do Salzburga, interesują się wyuczonymi przedziałnikami i tkaczami oraz innymi pracownikami tej branży, zamieszkalymi w amerykańskiej, brytyjskiej i francuskiej strefie Austrii.

Przedstawiciele kanadyjskiej linii kolejowej „Pacyfik” rozpoczęli w Innsbrucku, przy głównej kwaterze PCIRO, prace około dokonania wyboru 800 pracowników z francuskiej i brytyjskiej strefy Austrii. Po zakończeniu prac komisji na teren obu stref przybędzie przedstawicielstwo rządu kanadyjskiego, które skutecznie sprawy związane z wyjazdem do Kanady. Przyjeździe pracownicy, jeśli posiadają rodziny, będą mogli sprowadzić je do Kanady w okresie późniejszym.

Zarząd cywilny na terenie stref amerykańskiej i brytyjskiej w Niemczech

Zgodnie z postanowieniem min. Marshall’a zarząd wojskowy strefy okupacyjnej amerykańskiej ma zostać zastąpiony od dnia 30 czerwca br. przez zarząd cywilny, działający z ramienia Departamentu Stanu.

Wydawało się pewne, że stanowisko „Wysokiego Komisarza” w strefie okupacyjnej amerykańskiej automatycznie przejmie dotychczasowy szef zarządu wojskowego gen. Lucius D. Clay. Wobec tego jednak, że gen. Clay oświadczył w dniu 13 b. m., iż pragnie pracować dla ojczyzny jako oficer wojskowy — szefostwo zarządu cywilnego obejmie ktoś inny.

Na zapytanie czy gen. Clay zastanawiał się nad osobą swego następcy, odpowiedział on przecząco, dodając że zmiana w charakterze zarządu strefy okupacyjnej nie pociągnie za sobą „żadnych katastrofalnych następstw”. Ponadto gen. Clay oświadczył, że przejęcie władzy w Niemczech przez Departament Stanu nie oznacza wcale redukcji Armii, okupującej obecnie strefę amerykańską.

(WP — ZPUW — 11)

UWAGA!

Nasi stali PP. Prenumeratorzy, którzy nie otrzymali przekazów pocztowych w poprzednim numerze tygodnika, proszeni są o uregulowanie należności za luty zwykłymi przekazami, które należy móc w każdym urzędzie pocztowym!

Sprawa ta nie dotyczy osób, które prenumeratę na luty już opłacili.

Uśmiechnij się!

Znojomosc literatury.

„Czynnik społeczny”, czyli przedstawiciel PPR-u, wizytował szkołę w Polsce. Współ z dyrektorem zasiadł w 6-iej klasie, na lekcji polskiego. Nauczyciel wywołał ucznia i rzekł:

— Proszę mi odmienić słowo „przase”.

— Ja przede, ty przedzies, on przedzie . . .

Bystry „Czynnik społeczny” wtracił się do egzaminu pytaniem:

— A w jakim to sławnym utworze z naszej literatury słowo to powtarza się tak często?

Uczeń jął gmerać w panieci, spotniał cały, wreszcie pokornie przyznał:

— Nie wiem . . .

„Czynnik społeczny” aż syknął z oburzenia:

— Co? Hanba! Wstyd! A — „przedziem Wisle przedziem Warte . . .” to co? Ładny tu poziom nauczania!

NOWOCZESNE DZIECKO

— Mamusiu, skąd krowa bierze gumę do zucia?

*

Polak z Anglii wrócił do Warszawy. Usiłując wejść do przepelnionego tramwaju, wdroniony do „sorry”, Polak powstarzał:

— Przepraszam! Przepraszam! Jeden z warszawiaków za nim, zagrmiał:

— Przestan pan nareszcie przepraszac, a zaczynaj się pchać!

ORZECZNICTWO

Oświadczenie

Na łamach pisma „Pod Prąd” w rubryce „Listy do Redakcji”, w dn. 7. 8. 47, stawiając mi szereg zarzutów, zaatakował mnie p. Jerzy Hauptman, delegat Grupy Polskiej Service Social w Innsbrucku. Wobec powyższego proszę Szanownego Pana Redaktora o łaskawe umieszczenie w swym poczytnym piśmie mojej odpowiedzi na powyższy atak. Czynię to dlatego tak późno, gdyż czekałem na przyjazd specjalnej komisji kontrolnej polskich naczelnych władz na emigracji i na ogłoszenie wyników jej prac. Na wstępie muszę zaznaczyć, że wbrew twierdzeniom p. J. Hauptmana jakoby był „domniemanym działaczem socjalistycznym” — oświadczam, że jestem członkiem Polskiej Partii Socjalistycznej od szeregu lat. O obowiązku jakie nakłada na każdego przynależność do P. P. S. w pracy swojej zawsze pamiętałem. Stanowisko prezesa Związku Polaków poruczało mi zawsze na drodze wyborów polskie społeczeństwo w Tyrolu. Do godności więc tej nie dochodziłem ani przez użycie interwencji władz obcych, ani przez miszczenie samodzielnej polskiej organizacji, by na jej miejscu budować inną, opartą o pomoc obcą.

Nie uważam za stosowne wdawać się w szeroką dyskusję na temat szeregu zarzutów postawionych mi przez p. Hauptmana. Odpowiedzia natomiast moja niech będzie orzeczenie Komitetu Wykonawczego Zjednoczenia Polskiego Uchodźstwa Wojennego, wydane na podstawie materiału dostarczonego przez komisję, która przeprowadziła dokładną kontrolę mojej działalności i gospodarki za okres pełnienia przeze mnie funkcji prezesa Zw. Pol. w Tyrolu, oraz orzeczenie Sadu Obywatelskiego.

Odpowiedz moja jest ostateczna. Atakujących mnie nadal będę uważał za oszczerców.

Bielski Czesław.

*

ODPIS

orzeczenia Komitetu Wykonawczego Zjednoczenia Polskiego Uchodźstwa Wojennego w Brukseli.

Nr. 1). Kolegium Administracyjne działając z upoważnienia Komitetu Wykonawczego (uchwała K. W. z dnia 10. 9. 47), po przestudjowaniu przedłożonego sprawozdania na posiedzeniu w dniu 21. II. 47., postanawia:

1. przyjąć do wiadomości przedłożone sprawozdanie.

2. uznać, że Zjazd Delegatów, który odbył się dnia 6. 8. 47., nie był zwołany przez właściwe organa Związku, a wskutek tego nie był Zjazdem Delegatów Związku Polaków w Tyrolu, oraz uchwały tego Zjazdu nie są prawomocne.

3. wyrazić ubolewanie, że mimo nieprawomocności Zjazdu dokonana została faktyczna likwidacja Związku Polaków w Tyrolu,

4. stwierdzić, że nowopowstała organizacja pod nazwą „Service Social Tyrol” Sekcja Polska nie posiada podstawowych cech organizacji społecznych (nie działa samodzielnie i nie jest niezależna). Kolegium administracyjne ZPUW wyraża pogląd, że powinna być przeprowadzona odpowiednia reorganizacja oraz powinno nastąpić odbudowanie społecznej org. uchodźców polskich w strefie okupacji francuskiej Austrii, i organiczne jej powiązanie ze Związkiem Polaków w Austrii, którego siedziba władz znajduje się w strefie okupacji amerykańskiej.

5. Przyjąć do wiadomości wyniki prac Komisji powołanej do zbadania działalności i gospodarki

W sprawie rewindykacji tego majątku Kolegium Administracyjne K. W. powołać decyzję, po zapoznaniu się z wynikami Zjazdu Delegatów organizacji.

6. Przejąć do wiadomości wyniki prac Komisji powołanej do zbadania działalności i gospodarki Zarządu Gł. Związku Polaków w Tyrolu, z których m. i. wynika, że zarzuty nieetycznego postępowania, skierowane przeciwko Kol. Cz. Bielskiemu, prezesowi Zarządu Gł. tego Związku, okazały się bezpodstawne.

Stwierdzam zgodność z protokołem.

Dyrektor Biura Komitetu Wykonawczego A. Sas Korczyński Bruksela, dnia 22. II. 47 pieczęć okrągłą

Odpis

L. 528/47 Linz/D. dn. 8. 12. 47

Komitet Wykonawczy Zjednoczenia Polskiego Uchodźstwa Wojen. BRUKSELA.

Komunikujemy uprzejmie, że Zarząd Z. P. A. na zebraniu dn. 5. 12. 47 uchwalił następującą rezolucję w sprawie kol. Cz. Bielskiego oraz łącznie z nią dał wyraz swej postawie wobec pisma Koleg. Admin. Z. P.

U. W. L. 1806/2a/47 z dn. 24. II. 47 do Service Social Polska Tyrol.

Zarząd Z. P. A. przyjmuje z prawdziwą satysfakcją pismo Kol. Admin. w sprawie kol. Cz. Bielskiego contra p. J. Hauptman, z którego wyraźnie wynika, że Kol. Cz. Bielski nie nadużył swojej władzy ani stanowiska, ani jako człowiek, ani jako działacz społeczny.

Jednocześnie donosimy, że sąd obywatelski zwołany w Linzu dn. 20. II. 47 w sprawie Bielski contra Hauptman, po rozpatrzeniu dowodów rzeczowych, uwolnił kol. Cz. Bielskiego ze stawianych mu zarzutów. —

Podkreślamy z całym naciskiem, że Kol. Cz. Bielskiego przez cały czas trwania sporu uważaliśmy i w dalszym ciągu uważamy za reprezentanta Związku Polaków w Tyrolu oraz v-prezesa Zw. Polaków w Austrii.

Z koleżeńskim pozdrowieniem
podpisani: Sekretarz gen. prezes
(M. Swobodzianka) (L. Hubicki)
zgodnie z pismem L. 528/47
(—) M. Swobodzianka, sekr. gen.

Armia gen Paulusa 5. kolumna Moskwy?

(ciąg dalszy)

Tajna armia niemiecka w sile pół miliona

„Kiedy w swoim czasie Churchill postawił w Izbie Gmin pytanie w sprawie stacjonowanej w Rosji i pozostającej pod dowództwem Paulusa tajnej armii niemieckiej, opierał się on — jak sam stwierdził — na pogłoskach i niepewnych informacjach. Powiedział on wówczas, iż życzy sobie, aby rozwiły się te jego troski. Ponieważ nikt jeszcze nie konkretnego nie wiedział o prawdziwych wydarzeniach w Sowietach odnośnie armii Paulusa, nikt też nie był zdolny uspokoić Churchilla. Gdyby Churchill dziś postawił analogiczne pytanie w sprawie armii Paulusa i zmobilizowanych dywizjach, można by było dostarczyć konkretnych danych (oczywiście, gdyby uważano za właściwe, potrzebne i celowe, ujawnić na forum parlamentu wielki ruch militarny Paulusa).

To, w co jeszcze przed rokiem nikt nie chciał uwierzyć — dziś jest niedajacymi się zaprzeczyć faktem. Posiada się tak wiele danych w sprawie tej armii, że można w najdrobniejszych szczegółach badać jej organizację i pracę.

Rozpoczęło się to wszystko w głębi Rosji.

Już w początkach 1944 r., prawdopodobnie z inicjatywy Paulusa i innych generałów, daleko na wschód od Wolgi, sformułowano się początkowo mała jednostka, która za zgodą Rosji szkolona była wojskowo. Rosjanom zależało na tym, aby dla celów specjalnych mieć zamknięte niemieckie jednostki wojskowe i użyć je do walki. Jednostki te stworzono z dezertersów i wziętych do niewoli komunistów. Chciano użyć te małe jednostki na wzór angielskich. Do użycia ich jednak nie doszło, a to na skutek szybkiego posuwania się armii czerwonej. Wyglądało na to, że po wojnie jednostki te zostaną rozwiązane. Paulus, będący w kontakcie z żyjącymi w Moskwie niemieckimi komunistami, a w pierwszej linii z Pieckiem i Becherem, przedstawił Sowietom wielki plan stworzenia niemieckich, narodowo-komunistycznych sił zbrojnych. Sowietci początkowo byli bardzo nieufni. Po wielu pertraktacjach, w czasie których, w momentach decydujących, pojawiał się sam Stalin, w sierpniu 1945 r. doszło do porozumienia ideowego, a dnia 2. października podpisano w Dmitrowie odpowiednią umowę. Od tej daty istnieje nowa armia niemiecka, a Dmitrow stał się siedzibą niemieckiej, narodowo-komunistycznej kwatery głównej sił zbrojnych Paulusa.” („Schw. Ill. Zeitung” — 48).

(ciąg dalszy nastąpi)

Wytnij i zachowaj!

Poszukiwania osób

Towarzystwo Pomocy Polakom (adres: Relief Society For Poles, 34 Belgrave Square, London S. W. 1, England — Inglaterra), na czele którego stoi p. Helena Sikorska, posiada w swym składzie Wydział Poszukiwania i Informacji, którego zadaniem jest kontaktowanie z sobą zgłaszających się osób. Wydział posiada sieć placówek we wszystkich większych skupiskach polskich na obczyźnie. Kartoteki Wydziału liczą obecnie ponad 3 miliony kart z nazwiskami.

Jeśli osoba poszukująca pragnie odnaleźć kogoś w kraju lub na obczyźnie, nie mając o nim dokładniejszych informacji, winna napisać do centrali Towarzystwa Pomocy Polakom w Londynie. Jeśli napewno wiadomo, że osoba poszukiwana znajduje się w chwili obecnej w danym kraju, może dla przyspieszenia korespondencji napisać po informacje wprost do delegata Towarzystwa w danym kraju.

Bestialski wyczyn w Ebensee

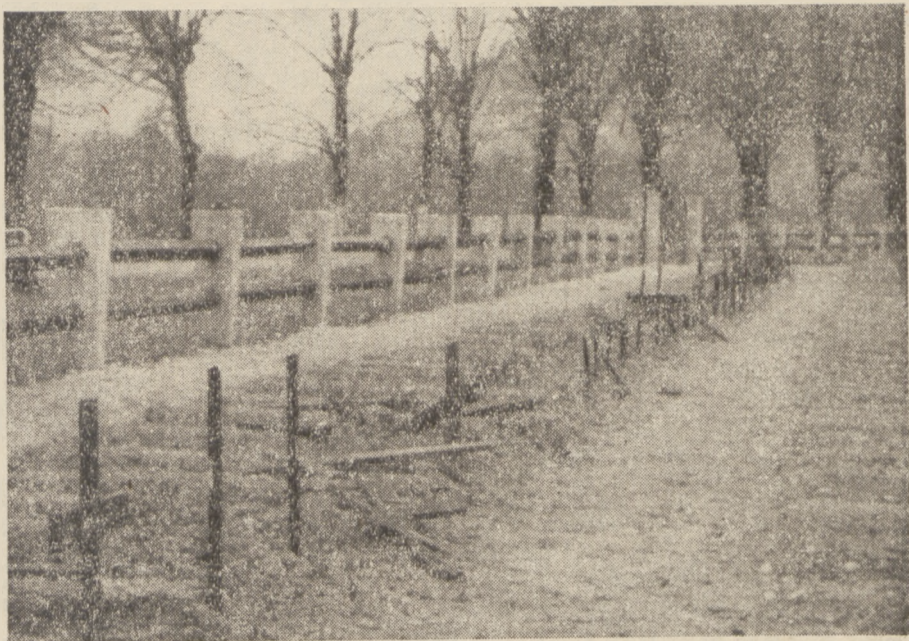
Jak już doniesliśmy, na cmentarzu ofiar NAZI dzieją się dziwne rzeczy. Przed kilkoma tygodniami nieznani sprawcy usunęli z pomnika tablicę pamiątkową, przekazującą przechodniom wieść o straszliwej tajemnicy setek mogił, w których znaleźli miejsce wiecznego spoczynku b. więźniowie niemieckich obozów koncentracyjnych, ludzie różnych narodowości i wierzeń. Prowadzone w tej sprawie dochodzenia nie ustaliły przyczyn usunięcia tablicy, jak również nie wykryto sprawców zbrodni. Pewne czynniki, chcąc zmylić czujność zainteresowanych byłych więźniów, fakt usunięcia tablicy złożyły na barki... czasu, który nie potrafi się bronić przed ludzkim wymysłem, czy kłamstwem.

Ale LOGIKA czasu jest jedna.

Nie długo trzeba było czekać na jej zmanifestowanie PRAWDY. Nie upłynęło bowiem wiele dni i nocy, a miejsce spoczynku ofiar obozu koncentracyjnego w EBENSEE, sprofanowane zostało powtórnie. Tym razem jakas BESTIA, korzystając z osłony nocy, wdarła się na cmentarz i, krocząc po mogiłach, zniszczyła blisko 30 krzyży, pustosząc niemal całą lewo-skrzydłową, przydrożną kwaterę. Ślady stop na mogiłach świadczą, że wandalą był mężczyzna w wieku dojrzałym. Okaleczenia na krzyżach świadczą

o metodzie „pracy” zлочынцы. Szedł on poprostu wzdłuż krzyży, kopiąc je nogami pokolei. Krzyże solidnie zbudowane zostały przez schamiala dusze

wyrwane z ziemi rekami i rozrzucone po innych kwaterach. Władze policyjne wdrożyły śledztwo, którego rezultaty, jak dotąd, są nieznane. Wiadomo jedynie, że aresztowano byłego SS. Alojzego Weinzierla, obywatela miasta Ebensee, który niedawno wrócił z niewoli.

Obraz zniszczenia na mogiłach (widok z kierunku szosy wiodącej z Ebensee do Bad Ischl'u)

Powrywane z mogił krzyże (widok od strony miasta)

Wiadomość tę podały tylko dwa pisma, a mianowicie „Wiener Kurier” i „Oesterreichischer Kurier”. Inne dzienniki i wydawnictwa periodyczne, które tak często i tak chętnie spieszą z wytykaniem cudzoziemcom małych przestępstw w specjalnych kolumnach szpaltowych „Bandyci”, jakos nie zauważyły zbrodni na wielką skalę, jaką miała miejsce w Ebensee! Podwójna moralność świeci swoje triumfy. Podwójna moralność ludzi jednego kontynentu, kultury i... religii!

Dziwnym wydaje się również milczenie w tej sprawie organizacji b. więźniów polit. niem. obozów koncentracyjnych.

Jeszcze doniedawna słyszeliśmy wielkie mowy na cmentarzu, płomienne i śmiałe przyrzeczenia, wybierające nie tylko w rok 1948.

Gdzież dzisiaj znajduje się wierność dla tamtych słów? Gdzie zachowane zostało morale więźnia politycznego? Co robią organizacje kacetowskie? Gdzież są ci, którzy mają dane po temu, aby zaprotestować wobec całego świata na wypadki w Ebensee?

Oto pytania, jakie cisną się na usta człowieka patrzącego na rozkopane mogiły i polamane krzyże... Czy znajdzie się ktoś, kto na nie odpowie?

Wspomnienie o Juliuszu Osterwie

JAN LECHON:

Osterwa — był w polskim życiu teatralnym nie tylko jednym z paru największych, z kilku naprawdę natchnionych twórców postaci scenicznych ale był też źródłem i zarzewiem twórczości innych, inicjatorem, prawodawcą, a nawet magiem przemian, rewolucji, cennych odkryć i zdumiewających szalbierstw sztuki dramatycznej. To wszystko co w ostatnich trzydziestu latach naszego teatru — działało się świadomie, z twórczym wysiłkiem woli i myśli, w poszukiwaniu dróg nowych i nieznanych — związane będzie nazawsze z dwoma przede wszystkim imionami — Leona Schillera i Osterwy.

Historia teatru, jak każda wiedza starająca się wszystko zamknąć w przegrodki systemów i koncepcji — mówić też będzie napewno o Osterwie przede wszystkim jako o twórcy „Reduty”, szeryfeli i przywódcy na naszym gruncie analitycznego naturalizmu w reżyserii i w sztuce aktorskiej, jako o polskim Stanisławskim, który chciał zrewolucjonizować i nowym duchem natchnąć zastarzałe metody pracy teatralnej i podnieść rzemiosło aktorskie do wyżyn norwidowego posłannictwa.

Jeśli o zamierzenia, o intencje chodzi — Osterwa naprawdę wstrząsnął wszelkimi tradycjami, uznanymi i uświęconymi na naszych scenach, rzucił wyzwanie wszystkim rutynom organizacji, wzajemnego stosunku autora, reżysera i aktora, przewracał do góry nogami wszystkie rytuały wychowania aktorskiego i aktorskie kariery — w pełni największych triumfów, zrywając z puchem i wygodą swej ustalonej sytuacji i rzucając się w cyganki, bez żadnych materialnych podstaw eksperyment „Reduty” — dopełniał Osterwa szalenstwa, któremu nie było u nas przykładu w przeszłości...

Osterwa w ciągu czterdziestu przeszło lat swej teatralnej pracy dokonał imponującego wysiłku wzbogacenia swych środków aktorskich, rozszerzenia skali swego talentu, myślowego jego pogłębienia, jakich nie sposób się było spodziewać po

Dzieje „Reduty” są też w znacznej mierze — dziejami tej zdumiewającej, nieraz naprawdę pełnej tajemnic i mroków klasztornej władzy jaką Osterwa sprawował najpierw wraz z podobnym mu magiem Mieczysławem Limanowskim, później zaś sam niepodzielnie nad duszami oddanych mu na śmierć i życie i słuchających go ślepo aktorskich mnichów i mniszek, władzy która rozszerzała się poza teatr, czyniąc bezkrytycznymi entuzjastami Osterwy takich ludzi jak Stefan Żeromski i prezydent Wojciechowski...

„Reduta” pierwsza — zawedrowała do różnych zapadłych dziur, gdzie nigdy przedtem nie widziano polskich aktorów — słowem nie byłby Osterwa tem czym będzie na zawsze w dziejach polskiej sceny — gdyby nie był on jednocześnie i poprostu jednym z najświetniejszych, najbardziej czujących aktora reżyserów naturalistycznych i przede wszystkim aktorem w pewnym zakresie rolę jednym, bez poprzedników i następców. Role jego — zawierały się w niezwykle szerokim rozpęciu od najwyższego mistycznego patosu „Księcia Niezłomnego”, poprzez ośniewający intelektualizm Konrada z „Wyzwolenia” i dramatyczna kokieterie Przeleckiego z „Przepioreczki” do amerykańskiej dezynwoltury farsowych bój „Tajemniczego Dzemsy” i „Meaza z loterii”, „Sulkowski” Żeromskiego, Wiko z „Ponad śnieg”, Zygmunt August z „Trylogii” Rydla, Pan Młody w „Weselu”, „Mazepa” Słowackiego, „Człowiek z budki suflera”, student z „Ptaka” Szaniawskiego, Morwicz z „Wilków w nocy”, Algernon z „Brata marnotrawnego” Wilde’a, ileż niezapomnianych

postaci zjawia się teraz przed nami, jakby straż duchów, otaczająca trumny Osterwy i, każda inna, odzywają się do nas z przeszłości tym samym jego rozmarzonym głosem, patrzą na nas tym samym romantycznym spojrzeniem, wzywają nas tym samym gestem, które były przez tyle lat jednym z największych czarów polskiego teatru.

Prośba do Polaków w Austrii

W związku z Odezwą Komitetu Uroczystości 100-lecia WIOSNY LUDÓW zwracamy się do wszystkich Polaków w Austrii z apelem o zgłaszanie akcesu do prac organizacyjnych, a w szczególności o nadsyłanie tekstów okolicznościowych, utworów poetyckich, artykułów, ilustracji, fotografii, opisów własnych przeżyć na Węgrzech w latach 1939-45, obrazów historycznych itp. W akcji tej Komitet liczy bardzo na konkretną pomoc polskiej młodzieży akademickiej w Grazu i Innsbrucku, mającej dostęp do materiałów historycznych!

Zwracamy się również do polskich artystów w Austrii (poetów, pisarzy, malarzy, grafików, muzyków, tancerzy itp. o zgłaszanie swego udziału w programach uroczystości. Odnosnie utworów muzycznych — pożądanym by było, aby artyści polscy mogli zaprodukować także utwory węgierskie. Komitet liczy również na uświetnienie uroczystości przez młodzież obu narodów (tance ludowe polskie i węgierskie, deklamacje, śpiewy) w strojach regionalnych.

Zgłoszenia i materiały prosimy nadsyłać najpóźniej do dnia 1. marca br.

Program uroczystości w Salzburgu i Linzu podany zostanie osobno.

19.835 DP-ów opuściło Austrię.

Wiedeń (AND). W drugiej połowie 1937 r. opuściło Austrię 19.835 DP-ów, z czego 10.169 wyemigrowało do innych krajów, a 9.666 repatriowało się do krajów pochodzenia.

Na tasmie telegraficznej . . .

W Casablance (Afryka Północna) znana polska artystka Lidia Giedroyc-Grzendzinska wystawiła swe obrazy w Salonie Jesiennym, które spotkały się z dużym uznaniem prasy i znawców malarstwa * Malarz polski Tadeusz Wojnarski wystawił w stolicy Hiszpanii (Muzeum Sztuki Nowoczesnej) trzy plansze o tematyce architektonicznej, które wzbudziły żywe zainteresowanie w hiszpańskim świecie artystycznym. Na otwarciu wystawy byli obecni: min. Potocki oraz szereg osobistości hiszpańskich * W W Brytanii wielkim powodzeniem cieszyła się sztuka W. Budzyskiego „Spotkanie”, wystawiona przez Teatr II Korpusu * Na pierwszym powojennym zebraniu Polskiego Pen Clubu, który odbył się w Warszawie prezesem wybrano znanego pisarza Jana Parandowskiego, a wiceprezesami Marie Dabrowska i Zofie Nalkowska, sekretarzem został Michał Rusinek (były więzień obozu Ebensee), a skarbnikiem Tadeusz Breza. * Wśród dalszych członków zarządu widnieją nazwiska Gustawa Morcinka, Adama Wazyka, Jerzego Zawieyskiego, Jarosława Iwaszkiewicza, Ireny Krzywickiej, Jana Nepomucen Millera, Aleksandra Wata i inn. * Po sukcesach w Belgii znany szopenista polski Andrzej Wasowski występuje w Anglii, gdzie jego wieczory muzyczne cieszą się wielką frekwencją słuchaczy i powodzeniem * W angielskiej strefie okupacyjnej Niemiec zakazano wydawania wszelkich pism polskich, nawet obozowych, skutkiem czego 100.000 rzesza polskich uchodźców pozbawiona została możliwości kontaktowania się ze światem drogą prasowej służby informacyjnej * W Warszawie skazano na 6 lat więzienia proboszcza parafii Matki Boskiej Częstochowskiej, ks. Grzechnika. Skazanemu imputowano kontakty z podziemiem. Prasa komunistyczna proces przemilczała, a wydawnictwom katolickim władze zabroniły jakichkolwiek wzmianek o tym procesie * Prezydent RP. August Zaleski wyśtosiwał depesze kondolencyjne do Wysokiego Komisarza Indii w związku ze śmiercią Mahatmy Gandhiego, w którym podkreślił wielkie zrozumienie tego człowieka dla spraw polskich Charakterystyczne, że z państw wielkich, jedynie rząd ZSRR nie wysłał przyjetych w świecie dyplomatycznym telegramów kondolencyjnych * Dyrektor depart. polit MSZ Olszewski wydał okólnik polecający śledzić wszystkie ruchy księży polskich, wyjeżdżających za granicę. Szczegółnej opiece poleca się śledzenie, czy księża kontaktują się z przedstawicielami rządu londyńskiego i organizacji społecznych na obczyźnie * We Francji wystąpi w kilku miastach znana skrzypaczka, Eugenia Uminska * Znany holenderski reżyser filmowy J. Ivens nakreca w Polsce, Jugosławii, Czechosłowacji i Rumunii nowy film pt „Cztery demokracje” * Ustalono, że ilość dzieci polskich wywiezionych do Niemiec podczas wojny wynosi zgora 100.000 * W ramach likwidacji handlu prywatnego w Polsce w bież. roku ma powstać nowych 60 państwowych sklepów towarowych. W kwietniu otwarta zostanie w stolicy pierwsza restauracja państwowa *

Mowi Ameryka!

Zycie muzyczne Stanów Zjednoczonych

Towarzystwo „New York Metropolitan Opery” zaprosiło angielskiego kompozytora Benjamin Britten do zaszczytowania swą obecnością premiery jego opery „Peter Grimes”, która wystawiona zostanie w obecnym sezonie teatralnym USA. Role tytułowa prawdopodobnie kreować będzie znany aktor i śpiewak Set Swanholm, który występował już w tej sztuce na terenie Szwecji.

*

Towarzystwo „DRA - MU” Opery w Filadelfii, która składa się tylko z murzynów, otworzyło swój trzeci sezon teatralny wystawieniem „CARMEN” Bizeta. Założycielem towarzystwa teatralnego jest Raymond Smith, urzędnik pocztowy i skrzypek, który w wolnych od zajęć chwilach dyrygował orkiestra koncertowa, aż raz pewnego, na wielokrotne życzenia i namowy, zgodził się powołać do życia towarzystwo operowe.

*

Związek operowy murzynów amerykańskich w Trenton, idąc za przykładem innych mniejszych organizacji i stowarzyszeń teatralnych, wystawi w skróconej wersji „Wesele Figara” Mozarta oraz „Zaczarowany flet”. Obsada aktorska składa się wyłącznie z murzynów Pianista jest Walter Lewis, z pochodzenia Czech, referentem prasowym Chinczyk.

*

Znana angielska pianistka Myra Hess, która niedawno występowała w filharmonii nowojorskiej pod dyktando znakomitego dyrygenta polskiego, Leopolda Stokowskiego, dała koncert fortepianowy s-moll Mozarta, który cieszył się wielkim powodzeniem

*

Leroy Robertson, były pastuch byddla z Rocky Mountains, zdobył pierwszą nagrodę w konkursie muzyki symfonicznej w Detroit w wysokości 25.000 dolarów. Jest to najwyższa nagroda, jaka kiedykolwiek wyznaczona została dla kompozytora. Ten 51-letni artysta jest obecnie profesorem muzyki na uniwersytecie w Provo. F. 54 88 C.

25.000.000 dolarów z własności niemieckiej na pomoc dla DP's

Genewa (AND) Komisja Przygotowawcza IRO w Genewie postanowiła przeznaczyć kwotę 25.000.000 dolarów na osiedlenie osób, które nie mogą być repatriowane. Kwota ta uzyska się z zajętych w Niemczech i państwach neutralnych sum złożonych w zlocie. Z kwoty tej Agencja Żydowska otrzyma 6.000.000 dolarów, amerykański Joint otrzymał już 1.750.000 dolarów i w krótkim czasie otrzyma dalsze dotacje.

Międzynarodowy Komitet Pomocy otrzymał dla osiedlenia niemieckich i austriackich ofiar nazistów 40.000.000 dolarów, podczas gdy innym pomocniczym organizacjom uchodźczym przyznano 20.000.000 dolarów.

12-osobowa komisja przedstawicieli republik sowieckich w Salzburgu.

Salzburg (NS). Do Salzburga przybyła 12-osobowa komisja republik radzieckich, państw bałtyckich i Ukrainy celem poinformowania rosyjskich DP's znajdujących się w obozach o gospodarczym i kulturalnym osiągnięciach reprezentowanych republik i krajów. Obok tej komisji pracuje Sowiecka Wojskowa Misja Repatriacyjna.

Rosyjska Misja repatriacyjna zaatakowana przez DP's.

Wiedeń (AND). W obozie Lexenfeld koło Salzburga doszło we wtorek do wrogich demonstracji przeciw sowieckiej misji repatriacyjnej Misja ta działa w amerykańskiej strefie. Demonstracja nie przybrała groźniejszych rozmiarów jedynie dzięki interwencji towarzyszącego misji oficera amerykańskiego. Pojawienie się misji radzieckiej przyjęte zostało przez ukraińskich i polskich DP's wrogo i okrzykami. Oficer amerykański wytłumaczył uchodźcom, że sowiecka misja repatriacyjna działa na podstawie zgody uzyskanej od władz amerykańskich. Przy odjeździe misji z obozu polscy i ukraińscy DP's obrzucili auto kamieniami i obalili mlekiem z wyrzuconej butelki. Nikt z obecnych nie uległ zranieniu.

Projekt stworzenia „floty dla uciekinierów”

Genewa (AND). Komisja Przygotowawcza IRO w Genewie opracowała projekt stworzenia Funduszu Pracy w wysokości 10.000.000 dolarów na zakup statków mających służyć potrzebom osiedlonym DP's. Fundusz ten ma powstać z dobrowolnych składek państw — członków IRO.

USA przyjęły dotychczas 30.000 osób wysiedlonych.

Wiedeń (ACA). Według oświadczenia delegata USA przy PC IRO dotychczas do USA wyjechało 30.000 osób wysiedlonych. Osoby te wyjechały w ramach kwoty stojącej do dyspozycji prezydenta.

Wyjazd emigrantów do USA z Salzburga.

(SN). Dnia 11 bm opuścił dworzec Salzburga pociąg uwożący ze sobą 107 emigrantów udających się do USA. Emigrantami są Polacy, Rosjanie, Austriacy i Niemcy.

Poszukiwanie

Józef Wilder ur. w r. 1903, zamieszkały poprzednio w Warszawie, przy ul. Królewskiej 43, a obecnie w obozie Hallein, blok 2, m. 1. poszukuje znajomych z Warszawy. Korespondencje kierować bezpośrednio na DP's Lager w Hallein pod Salzburgiem.

Hamburgski organ partii komunistycznej „Volkszeitung” zawieszony

Hamburg (APA) Brytyjski gubernator cywilny miasta Hamburga zawiesił na miesiąc czasu wydawanie komunistycznego pisma niemieckiej partii komunistycznej za stałe przekraczanie i fałszowanie podawanych wiadomości.

Uwaga- Polacy w Linzu!

Miesięczne zebranie informacyjne dla Polaków zamieszkałych w Linzu odbędzie się w sobotę, dnia 21. bm. Obrady toczyć się będą w sali „Caritas”. Początek o godz. 3 popołudniu.

Ze względu na ważne sprawy uprasza się wszystkich Rodaków o gremialne przybycie.

Polska Zabawa Karnawałowa w Linzu.

Jak w roku ubiegłym, tak i w tym roku, w dniu 31 stycznia, na zakończenie karnawału, Społeczeństwo Polskie w Linzu miało możność na wieczórze tanecznym, urządzonym z inicjatywy dyr. I. C. p. inż. Jankowskiego, spędzić kilka beztroskich chwil, a szczególnie mówiąc, do rana w milej i serdecznej, polskiej, niczym niezakłóconej atmosferze.

Punktualnie o godz. 20-ej przybywać zaczęli do sali lokalu, „Volksgraben” goście, rodacy spotykani i serdecznie witani przez organizatora zabawy p. inż. Jankowskiego. Po zaopatrzeniu się w bilety wstępne przy kasie, sprawnie obsługiwanej przez p. Gawlińską i p. Grzechowiaka, goście odprowadzani byli przy dźwiękach orkiestry przez p. Mahutę do stołów. Dwie, stosunkowo duże sale, pięknie udekorowane i przystrojone w barwy narodowe polskie, wypełniły się w miłą po brzegi.

Zabawę naszą zaszczytliwi dostojni goście: oficer D. P. p. kpt. Głazek z małżonką, p. ppłk. Mc Curdy, p. kpt. Wright, p. dr. Kraus, kier. „Umsiedlungslamtu”, liczni przedstawiciele I. R. O. i Jointu, p. Urban, kier. Kom. Polskiego w Gmunden, p. Grabowski, kier. Kom. Polskiego w Steyrze oraz liczni goście ze społeczeństwa rosyjskiego. Nie zabrakło również w bukiecie naszych gości serdecznych przyjaciół w mundurach armii amerykańskiej.

Na twarzach wszystkich nieskrepowany uśmiech i radość, co na samym wstępie zabawy zapowiadało dobrego nastroju, nastroj prawdziwie polski. Bezwatpnie do dobrego harmonijnego nastroju zabawy w dużej mierze przyczynił się stosunkowo tani i obficie zaopatrzony bufet, który pod sprawnym kierownictwem pp. Staszkieviczów, p. Jankowskiej oraz p. Michalewskiej i p. Żeleznikowej był wprost oblezony i na chwilę nie przestawał być czynnym.

Sala taneczna cieszyła się bez przerwy ogromnym powodzeniem a taneczne pary, przystrojone w różnobarwne czapeczki, kapelusiki i narodowe kokardki dekoracyjne, wypracowane złotymi rączkami niestrudzonych pp. Gawlińskiej, Piekutowskiej, Żejmowny, Kozłowskiej i Michalewskiej, nie doznawały zmęczenia nawet przy najbardziej ognistym oberku.

Wspaniale odtanczony mazur, prowadzony przez p. Candra z dobrą partnerką p. Żejmowną, zasłużył na specjalne wyróżnienie spośród innych taniec, dlatego też goście zgrywali taniec parom huczące oklaski. Występy artystyczno-śpiewacze niezmiernie milej i utalentowanej piosenki p. Marii Żejmowny z jej pięknym repertuarem wesołych piosenek, zamieniły salę w prawdziwy raj śmiechu i weselności. Goście nie szczędzili artystce szczerze zasłużonych oklasków. Artystce akompaniowali bardzo wprawnie p. Rewelins na akordeonie i p. Jankowska na pianinie.

Ktokolwiek z rodaków nie wykorzystał okazji wspaniałego zabawienia się, niech zaśnie i przyrzeknie sobie, że takiej sposobności nie opuści na przyszłość.

Całość zabawy, zawiadczającą sprężystości organizacji, wypadła bardzo dobrze, tym bardziej, jeśli weźmie się pod uwagę, że wniosła w swym czystym zysku sumę 2.500 szylingów, przeznaczonych na pomoc studentom polskim w Grazu i w Innsbrucku oraz polskiemu „Caritas” dla biednych polskich dzieci.

Komitetowi zabawy, z p. dyr. inż. Jankowskim na czele, jak również p. inż. Głinskiemu, który nie szczędził trudu przy załatwianiu u władz miejscowych wszelkich formalności związanych z uzyskaniem zezwolenia na zabawę oraz Tereni i Jadzi Gerlachównom i pp. Czarneckiemu, Grzechowiakowi i Jagusińskiemu za trudny przy dekoracji sali i wszystkim, którzy w jakikolwiek sposób przyczynili się do uświetnienia zabawy, należy się uznanie i serdeczne podziękowanie.

J. E. G.

Zasłubiny

Dnia 14 bm. w Unterach koło Attersee odbyły się zaślubiny p. Edwarda Wojciechowskiego z p. N. Schneider. Pan Edward Wojciechowski jest synem znanego przemysłowca z Warszawy, a po roku 1945 działacza społecznego w Austrii. Pani N. Schneider pochodzi z bardzo poważanej rodziny czeskiej. Na uroczystościach weselnych, które miały miejsce w Seehof, obecni byli m. inn. Oficer Amerykańskiego Zarządu Wojskowego dla spraw DP's Mr. Głazek Edward, z żoną dyrektor PC IRO Mr. Montgomery z żoną, były komendant żandarmerii w Linzu, przed wkroczeniem oddziałów Hitlera do Austrii, gen. Vogel-Huber, dyrektor IC na Górnej Austrii p. inż. Jankowski Antoni z żoną i inn. W czasie obrzędu zaślubin w kościele śpiewała znana artystka Marysia Żejmowna. Młodej Parze Redakcja „GŁOSU POLSKIEGO” składa najserdeczniejsze życzenia na nowej drodze życia!

Eigentümer und Herausgeber: Gustav Karwinski, Salzburg, Aighhofstr. 33; Verlag: VOX AUSTRIAE VERLAG, St. Johann i. Pg. — Für den Inhalt verantwortlich: Chefredakteur Zbigniew Waruszyński, Gmunden, Rathausplatz 2. — Druck: Salzammergut-Druckerei, Gmunden, Rathausplatz 2.